

TÂN - VĂN TIỂU - THUYẾT

NGUYỄN MẠNH QUANG

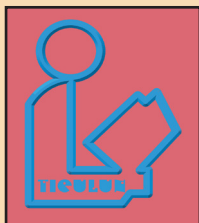
NHỚ
THƯƠNG

(Xã - hội ái - tình tiểu - thuyết)

LÊ QUANG THIỆP éditeur, 137 Boulevard Bonnal Haiphong

NHỚ THƯƠNG

NGUYỄN MẠNH QUANG

Âm Thầm

Một buổi chiều vàng mát mẻ...

Phía tây mặt trời đã lặn sau giăng cây um tùm còn chiếu ra những tia sáng vàng dịu. Xa xa tận chân trời mấy đám mây hồng thướt tha. Trên tầng không đàn chim hôm về tổ gọi bạn tiếng kêu thảm thiết, ai hoài.

Sự yên lặng dữa nơi cỏ hoa man mác như reo vào lòng Mai một mối sầu vô hạn. Mai chỉ ra những nơi êm đềm tĩnh mịch để Mai được thanh thoi mà ôn lại những phút say sưa thừa trước những phút say sưa mà Mai ngồi bên Ngọc, người yêu của Mai mà Mai không còn mong được thấy bao giờ.

Mai quên sao được những buổi sáng xuân rực rỡ, Mai Ngọc dắt tay nhau thả thơ trên ngọn đồi thông hay âu yếm nằm trong lòng Ngọc, Mai đắm đắm nhìn ra tận quảng trời mây xa tít.

... Dưới cánh đồng rộng, lúa thừa làng xóm lẫn quất sau lũy tre xanh bát ngát.

Chân đồi, con sông con rêu rất chảy xuôi... Trước cảnh xuân vui tươi đẹp đẽ mà nhất là ở bên cạnh người yêu Mai cảm thấy Mai xung xướng, Mai thấy đời nhuốm

màu hồng chói lọi tung bùng. Mai không ao ước gì nữa. Mai Ngọc chỉ là đôi uyên-ương liền cánh nhơn nhơ với gió sớm, xương chiều để hưởng lấy cái thú của tuổi tình ái thơ ngây, trong sạch.

Chiều nay, ngồi trên phiên đá bên giòng suối trong, Mai lại sực nhớ đến những lúc buồn bã mà xưa kia, Mai thường mơ tưởng đến một cảnh gia-đình êm ấm dưới ánh đèn xanh trong những buổi chiều đông lạnh lẽo. Ngồi bên lò sưởi, chồng bế đứa trẻ thơ vào lòng hôn hít tập cho nó gọi «ba» gọi «má». Bên cạnh vợ ngồi khâu cái áo gối hay đan chiếc khăn len cho chồng. Hạnh phúc gia đình mà Mai hay mơ mộng đã nhiều lần làm cho Mai say sưa, hồi hộp.

Một đôi khi Ngọc đến dạm hỏi Mai song thầy me Mai nhất định từ chối vì thấy nhà Ngọc bần bách và sợ sau này Mai sẽ lâm vào những cảnh cơ hàn khổ sở. Trái lại Mai không thế. Giàu nghèo ! nào Mai có phân bì giàu nghèo đâu miễn là Ngọc đem hết dạ yêu thương Mai cho đến lúc già nua yếu đuối là Mai được mãn nguyện rồi.

Mai có thể tin ở Mai được, với số vốn riêng to tát của Mai dành dụm thì Mai Ngọc cũng thừa sống một đời đầy đủ kia mà. Duy còn một điều can hệ hơn cả là Mai phải có đủ can đảm mà phá tan tục lệ để được tự do lấy

Ngọc. Điều đó đã hẳn là Mai không làm nổi nhưng Mai chỉ mong một mai Ngọc đỗ đạt, chiếm được một địa vị trong xã hội thì họa may Mai Ngọc mới có ngày xum họp.

Mai còn nhớ cũng một buổi chiều Ngọc lên từ biệt Mai để Ngọc về Hanoi tìm việc làm. Kể từ ngày ấy cho đến nay thấm thoát đã ba năm rồi.

Ba năm ! ba năm không mảy may tin tức, không một lá thư hay Ngọc chết. Cái ý nghĩ Ngọc chết cứ vẩn vơ trong trí Mai khiến Mai ngậm ngùi thương kẻ phiêu lưu trên con đường đời gió bụi.

Nếu chẳng may mà Ngọc chết thì đời Mai sẽ là đời vô vị vì Mai không thể yêu ai hơn Ngọc nữa. Bây giờ Mai chán nản Mai không còn tin ở mai sau, cuộc tương lai sáng tươi rực rỡ là ngần nào Mai cũng chẳng còn hy vọng.

Xa Ngọc, Mai sống trong tình thương, nỗi nhớ Mai sinh ra tư lự vì thế mà sức vóc đã suy yếu đi một vài phân.

Xa Ngọc, cái buồn như đã ăn sâu vào trí não Mai, Mai chỉ thấy ngày sầu liên miên nối tiếp nhau rồi Mai lo sợ một ngày kia Mai sẽ thấy những vết dấn in trên

trán Mai hay mái tóc sanh sẽ điểm những sợi trắng tinh.

Ôi ! cái già độc địa, tàn ác đối với Mai hình như chẳng còn xa gì nữa.

Mai muốn quên hết mọi sự đã xảy ra nhưng nào có quên được, Mai muốn mượn cỏ cây để an ủi nỗi lòng nhưng chỉ một giọt mưa bay, một chiếc lá rụng cũng đủ sức mạnh để rung động tâm hồn Mai, rung động vết thương mà máu nóng của ái tình vẫn tuôn chảy.

Một luồng gió lạnh thoảng qua...

Mai dùng mình, hai mắt lơ dờ từ cõi mộng trở về, Mai khẽ buông tiếng thở dài.

Lòng người ! dễ mà hiểu được lòng người. Biết đâu gặp thời vận Ngọc trở nên giàu có mà phụ Mai thì sao? hơn nữa là bà phồn hoa dễ làm mê hoặc lòng người lắm!

Không ! Ngọc không phải là người đen bạc mà nỡ thay lòng đổi dạ. Mấy năm giờ gần gũi Ngọc, Mai đã hiểu thấu hết tâm tình Ngọc rồi. Một lời Ngọc đã hứa với Mai thì không bao giờ Ngọc quên được.

Mỗi lần nhắc đến Ngọc là một lần Mai thôn thức ghen ngào. Mai thương tiếc số phận Mai cũng mong manh mà bao nhiêu hy vọng to tát thấy đều tan nát dữa

lúc tuổi xuân đương rực rỡ.

Ôm mỗi thất vọng Mai sống nốt quãng đời lạnh lùng với ngày tháng lạnh lùng chảy xuôi.

Lần thân, Mai tự cho là khờ dại. Biết thế thì Mai quyết bước qua ngưỡng cửa gia đình mà theo Ngọc ra đi. Dù không được giàu sang sung sướng nhưng lúc nào cũng gần Ngọc, đói no có nhau thì có trăm cay, nghìn đắng Mai cũng vui lòng mà phấn đấu để vượt hết nỗi khó khăn trên con đường đời gai góc. Hay nơi rừng cây, chân núi Mai Ngọc âm thầm sống trong cõi mộng tưởng mịt mù, sớm chiều vui với lá xanh, hoa thắm cho qua ngày tháng.

Diệu sáo du dương trong ngàn thông bay ra như đánh thức Mai tỉnh giấc mơ màng.

Mai nhẹ nhàng lần bước ra về.

Trời vừa sẫm tối. Xa xa trên mặt sông phẳng lặng thấp thoáng trong thuyền câu mấy ngọn đèn xanh leo lét...

Lá Thơ

Ngọc về Hanoi.

Cứ theo lời Tâm là bạn Ngọc giới thiệu Ngọc tìm đến trọ ở nhà bà Hàn, thím Tâm.

Ngày hai buổi Ngọc lang thang khắp phố phường Ngọc lần mò đến hết các công sở để kiếm việc nhưng họ chỉ đáp lại mấy câu tương tự nhau nghĩa là :

- Ở đây đủ người rồi hay là họ sắp thải ra mấy người.

Ngọc thất vọng. Ngọc lo ngại vì đã gần một tháng rồi mà tiền cơm vẫn chưa có một đồng nào. Bà hàn thấy Ngọc chăm chỉ kèm cặp con bà nên bà cũng không nỡ nói ra nói vào.

Một tháng, hai tháng Ngọc vẫn không tiền. Bàn cùng quá bà hàn bắt đầu thúc dục Ngọc.

Cảnh ngộ Ngọc lúc này thì đáng thương thật ! họa may chỉ còn cái chết là rũ sạch được nợ nần, thoát khỏi hết cái khổ sở điêu đứng. Ngọc tính tới, tính lui nhưng không còn một kế gì nữa, nào có thể mà thôi đâu, lúc ra, lúc vào Ngọc trông thấy bà hàn, trông thấy kẻ ăn, người ở trong nhà là Ngọc ngượng nghịu vô cùng.

Một hôm Ngọc thờ thần ra về, Ngọc định đẩy cửa là đi thẳng vào buồng thì có tiếng bà hàn gọi rật lại.

- Cậu Ngọc !

Ngọc vội quay lại.

- Thưa bà có điều gì ạ ?

- Thế nào, cậu đã có tiền cơm chưa ? có thì giả cả nếu không đủ thì giả một nửa cũng được. Ấy tiền công ở của con sen, thằng nhỏ trông cả vào đấy.

Ngọc rầu rĩ.

- Thưa bà, xin bà hãy thư lại cho một hai hôm nữa, tôi xin chu tất.

Ngọc hện như vậy là hện liều mà thôi chứ một chốc, một lát Ngọc đào đâu ra được tiền.

- Cậu hay hện lần lửa lắm. Tôi cũng chỉ tin ở lời thằng Tâm nên tôi nhận cậu tưởng cậu đừng nên để cái khó cho tôi mới phải.

Xấu hổ, Ngọc lảng lạng vào buồng. Chưa kịp cởi áo Ngọc đã nằm lăn ra dường chốc chốc lại thở giải. Bây giờ Ngọc chỉ còn gói ghém quần áo vào một bọc thừa cơ rồi lên ra đi là hơn cả. Ngọc đứng phắt giậy sửa soạn

sách vở, Ngọc lẩm bẩm.

- Chỗn đi, chỉ có những người hèn nhát mới chỗn đi không khi nào ta chịu làm những điều gàn dở ấy bao giờ.

Ngọc với lấy quyển truyện đang xem dở, một lá thơ rơi xuống đất.

Ngọc kinh ngạc.

- Thơ của ai ? sao lại nhét vào đây ? mà vào buồng này ?

Vừa nói Ngọc bóc phong bì thấy một mảnh giấy xanh có mấy hàng văn tắt.

«Anh Ngọc

Tình cảnh của anh tôi hiểu thấu cả rồi.

Đây tôi xin tặng anh số tiền này. Anh nên mua thêm sách vở mà học hành. Trước hết anh hãy nhớ lời tôi dặn là đủ rồi. Còn mọi việc anh có thể tin ở tôi được.

Kính thư»

X...

Đọc song thơ, Ngọc toát cả mồ hôi, sung sướng nhưng Ngọc muốn biết ngay người nào đã cứu vớt Ngọc.

Hay Mai ! Mai không biết chỗ Ngọc ở vì ngay hôm ra đi Ngọc cũng chưa biết thân thế Ngọc sẽ ra sao.

Hay Tâm ! nếu của Tâm thì Tâm ký tên hẳn hoi chứ việc gì phải úp mở thế này.

Ngọc bắn khoăn nghĩ ngợi, lòng hoài nghi man mác đến tất cả cảnh vật quanh mình.

Ngọc tự an ủi.

- Thế nào một ngày kia, ta thề ta quyết tìm ra ân nhân của ta mới được. Phải một ngày kia !...

Thế rồi cứ gần cuối tháng, Ngọc lại nhận được một bức thư nặc danh và thỉnh thoảng lại có nhời khuyên nhủ Ngọc chớ nên nản chí mà trễ biếng việc học tập. Ngọc hết sức dò la mà tuyệt nhiên vẫn không manh mối. Bí mật thật ! đó cũng là một cách làm ơn không câu báo.

Những Ngày Vui...

Một buổi chiều mùa hạ.

Vạn vật uể oải trong bầu không khí nóng bức. Trong nhà bà Hàn im phăng phắc chừ tiếng quạt điện vù vù thổi trong phòng khách.

Trên chiếc sập gụ kê ở giữa nhà, bà Hàn đang lim dim muốn ngủ.

Có tiếng giầy nện cồm cộp ngoài hè bà Hàn nhồm giầy.

- Xen ơi ! mày ra xem ai ở ngoài cửa ?

Một lát con Xen đi vào theo sau một cậu con trai, cậu Tâm cháu bà Hàn.

Tâm hớn hở.

- Lạy thím ạ.

- Cháu đã về đây ư ?

- Thím dạo này có được mạnh không ?

- Thím vẫn như thường. Mấy hôm trước thím có nhận được thư của thầy cháu nói em cháu mệt đã bớt chưa ?

- Thừa thím nay đã khỏi rồi.

Thấy tiếng Tâm nói truyện chị em Nga, con bà Hàn ở trên gác chạy xuống.

Nga vui vẻ.

- Anh Tâm, anh về có việc gì, thế quà của các em đâu?

- Tôi về thi, vội quá không kịp chọn thứ quà nào cả, mà ở Hà thành thì thiếu gì.

- À ra mùa thi cử đã đến rồi, năm nay nhà ta có hai thí sinh đây.

Tâm hơi ngạc nhiên.

- Có nhẽ ba người.

Nga sua tay.

- Anh tính lấy ai ra mà ba người.

- Thế còn anh Ngọc nữa kia mà.

Thấy nói đến Ngọc bà Hàn hỏi.

- Này Tâm, thế cậu Ngọc cậu ấy thi bằng gì ?

- Anh đỗ trước con một năm hẳn lần này anh ấy thi tú tài phần thứ nhất.

- Thê liệu cậu Ngọc có đỗ được không ?

- Chẳng biết năm nay thì sao, trước kia anh Ngọc khá lắm, chăm chỉ lắm.

Tâm nói tiếp :

- Hình như hôm nay có bảng các thí sinh trúng tuyển, chỉ từ giờ đến chốc nữa anh Ngọc về thì biết tin.

Vừa nói rút câu, Ngọc tươi cười ở ngoài đi vào, Tâm chạy ra nắm lấy tay Ngọc.

Ngọc hớn hờ.

- Tôi chắc chỉ nay hay mai thế nào anh cũng về. Lớp anh có bao nhiêu người đi.

- Có hai mươi người.

Tâm lo lắng.

- Thế còn anh thì sao ?

Thấy Tâm hỏi mọi người lặng lặng nghe câu Ngọc trả lời. Tuy Ngọc không muốn dấu diếm nhưng Ngọc cũng chưa dám cả quyết nên Ngọc chỉ nói hững hờ một câu.

- Tôi chưa dám chắc, tôi mua báo đây mà tôi cũng chưa xem.

Tâm, Nga, Tài xúm xít chung quanh tờ báo. Bỗng nhiên Tâm cười lớn.

- Anh Ngọc đồ rồi, thế mà anh cứ thản nhiên tôi chịu anh đây !

Một ý tưởng mừng vui in trên bốn năm khuôn mặt...
Mấy hôm sau Ngọc định kể lại cho Tâm nghe những nỗi cơ khổ của Ngọc trong hai tháng đầu ở Hanoi thì Tâm đã thi song và về Lạng-Sơn trong lúc Ngọc vắng mặt.

Từ đây... một năm... hai năm cứ êm đềm trôi qua bên bờ ngày tháng.

Ngọc chẳng còn là một cậu học sinh nữa, Ngọc đã nghiệm nhiên trở nên một ông tham rồi. Mỗi khi mà Ngọc thấy mọi người kính trọng gọi Ngọc là «quan tham» là Ngọc thấy khó chịu. Rồi Ngọc tự hỏi :

- Tại ai mà mình có ngày nay ? Còn người «bí mật» kia thời sao ?

Ngọc có ngờ đâu ân nhân của Ngọc lại là Nga. Mấy năm gần Ngọc Nga đem lòng yêu trộm nhớ thầm. Nga

muốn sau này Ngọc trở nên người hữu dụng nên Nga cố đè nén tâm tình yêu xuống tận đáy lòng mà cấp tiền cho Ngọc ăn học, cho Ngọc lập thân.

Bây giờ cái công cuộc của Nga theo đuổi trong bấy lâu nay Nga đã trông thấy kết quả tốt đẹp rồi. Nhưng còn người chịu ơn của Nga liệu có đền bồi được chút đỉnh không ? Nga vẫn yên tâm chờ xem Ngọc xử trí ra sao ?

Thế rồi một đêm trăng mờ tỏ...

Một đêm trăng mờ tỏ Nga thơ thẩn ngồi trong vườn hoa hóng mát.

Trong bụi cây giọng dế nỉ non, ai oán như kêu gọi linh hồn Nga về nơi mông lung huyền bí.

Tắm trong bầu không khí yêu đương thơm mát mây bông hoa rung rinh lá lori dước làn gió nhẹ nhàng...

Có vật gì nhẹ nhàng để trên vai, Nga từ từ quay lại.

- Anh Ngọc !

- Em Nga !

Một phút yên lặng như tăng thêm sự cảm động của hai người.

Sẽ ấn tay Ngọc ra, Nga vờ làm ra vẻ lạnh lùng.

- Chết nỗi ! sao quan tham cứ bỡn em thế !

Ngọc ôn tồn.

- Em thứ cho anh.

- Không ! em không dám ! quan tham có điều gì đâu ?

- Anh không bằng lòng một tý nào nếu em cứ gọi anh là «quan» đấy.

Nga hơi hồi hận.

- Nhưng chẳng hay đêm khuya rồi mà anh chưa đi nghỉ hay anh nhớ nhà chẳng ?

Ngọc lẳng lặng ngồi cạnh Nga.

- Anh định nói cho em hay câu chuyện anh sắp xin đổi lên mạn ngược cho gần nhà cũ.

Nga tần ngần.

- Thế anh xin đổi thật hay sao ? nếu anh đi thì...

- Thì sao em Nga ?

- Anh sẽ để lại mối nhớ nhung cho tất cả mọi người.

Nga cảm động hai giọt lệ long lanh trên gò má.

Ngọc an ùi.

- Anh mới dự định thôi, nhưng còn một điều anh muốn nói với em chẳng hay em tính sao ?

- Vâng, anh cứ nói, anh em ta cần gì mà phải dấu diếm nhau.

Cầm tay Nga, Ngọc kể lể :

- Em ơi ! Ngay từ buổi đầu gặp em, một tia sáng của tình yêu bắt đầu chiếu qua trí não anh, nhưng những sự lo nghĩ hàng ngày bắt anh quên dần đi mà hơn nữa, anh có mong được em yêu thương anh thì chẳng qua như anh mơ tưởng những sự viển vông không bao giờ thành sự thật được.

- Yêu thương anh, em vẫn thương yêu anh nhưng nào em có dám hé môi nói nửa lời vì em chỉ lo sau này mỗi người một ngả.

- Em Nga ơi ! Trong cảnh quân bách anh đã tưởng một buổi sẽ phải rời chốn này đem thân nương cửa từ bi để rửa sạch nợ trần tục nhưng ai ngờ có một người đã giúp anh đi cho tới đích.

Nga xung xướng, âu yêm ngả đầu vào lòng Ngọc, đôi mắt mơ-màng nhìn cảnh vật chung quanh, trên cặp môi tươi thắm nở một nụ cười mãn nguyện. Bốn bề im lặng.

Ánh trăng vàng như giọt xuống như vuốt ve hai tâm linh hồn trong sạch.

Đổi Thay

Được tin tức Ngọc, Mai về Hanoi. Dòng rã trong hai hôm Mai mới tìm được chỗ ở của Ngọc. Đi đi, lại lại trước một tòa nhà lộng lẫy, Mai dụt dè chưa dám bấm chuông thì chợt trông thấy một người thiếu phụ bế con đang vắn vơ bên luống hoa. Mai tiến lại gần cất tiếng chào.

- Chào bà.

Nga cúi đầu.

- Tôi không dám

- Xin lỗi bà, đây có phải nhà ông tham Ngọc không ?

- Vâng ạ ! xin mời bà vào chơi.

Đi thẳng vào buồng khách, Nga mở cửa, tươi cười :

- Xin mời bà ngồi chơi.

Ngồi trong buồng Mai đưa mắt nhìn những bức tranh thêu với những tấm ảnh Ngọc chụp bán thân, hay ngồi bên Nga, treo trên tường, Mai thấy người nóng bừng, một cảm giác lạ lùng mà Mai chưa từng có bao giờ,

- Thưa bà, ông tham nhà để thường đi vắng.

- Dạ, cậu cháu đi làm chưa về. Bà có việc gì cần hỏi đến cậu cháu xin bà cho biết.

Sợ Nga nghi ngờ Mai nói thác.

- Tôi với ông tham là người họ hàng cả, từ ngày ông về dưới này kể cũng lâu rồi, ngay hôm ông ra đi ông cũng không cho tôi biết nên thành thử không có dịp nào tôi lại thăm ông bà cả.

- Vâng cậu tham tôi cũng mới dọn đến đây nên làm bà con quen vẫn không được biết chỗ ở đích xác.

-Thưa bà, bà sinh hạ được cháu trai hay cháu gái ?

- Cảm ơn bà cháu trai đấy ạ.

Mai sẽ đưa tay bế đứa trẻ vào lòng, Mai nhìn kỹ thì quả nhiên giống Ngọc như hệt.

- Kể từ ngày chúng tôi làm bạn với nhau mà chúng tôi cũng chưa kịp về thăm chỗ cũ được chúng tôi vẫn thường ân hận lắm. Cậu tham nhà tôi thì bận công việc chẳng mấy khi đi đâu cả.

Rồi thành-thực Nga kể lại truyện xưa khiến Mai lúc vui lúc buồn.

Phận Mai thì chẳng kể làm gì, bây giờ Mai cũng sung sướng mà mừng cho Ngọc được người vợ kiều mị thật thà. Câu chuyện nó đã dĩ nhiên rồi mà Mai không muốn làm ngăn trở hạnh phúc gia đình Ngọc nữa. Mai đã hoàn toàn thất vọng, Mai không muốn gặp Ngọc. Mai định cáo từ ra về bỗng có tiếng chuông gọi Mai giật mình nhìn qua cửa sổ Mai thấy Ngọc ung dung đi vào, Ngọc đây đã trắng trẻo hơn trước Mai cố dấu vẻ cảm động vội đứng dậy nói với Nga.

- Tôi xin phép bà để khi khác tôi lại chơi.

- Ấy chết sao lại thế ! chả mấy khi tôi được hân hạnh gặp bà vậy mời bà ngồi nán lại tý nữa, cậu tham nhà tôi đã về rồi.

- Được ông bà soi cơm song, lát nữa tôi xin lại vì tôi còn muôn hỏi ông tham một chút việc cần.

Nga ân cần.

- Bà nên giữ lời hứa, chúng tôi vui lòng đợi đây !

Nga đưa Mai ra tận cửa Nga nhắc lại.

- Thế nào bà cũng lại chúng tôi mới bằng lòng.

Cánh cửa lại từ từ khép lại.

Nga đơn đả chạy sang buồng ăn thấy Ngọc đang xem báo. Nga sẽ vỗ vai Ngọc.

- Mình cứ ăn cơm trước cũng được, em còn mãi tiếp khách.

Ngọc quăng tờ báo xuống bàn.

- Có hai người còn vẽ ra làm mấy lượt ! này khách nào thế !

Nga mãi sới cơm không nghe thấy câu Ngọc hỏi.

- Khách nào thế em Nga.

Nga mỉm cười

- Người quen mà hình như là có họ với mình thì phải.

- Có họ thì chắc em cũng biết chứ sao ? Nhưng người ấy là đàn bà, hay đàn ông.

Nga phì cười.

- Chỉ hỏi lần thân thôi ! Người ấy một cô con gái xinh lắm, ăn nói có duyên đáo để.

Ngọc nghi ngờ.

- Thế người ta có nói người ta ở đâu không ?

- Em chỉ mang máng như ở mạn ngược thì phải.

Ngọc kinh ngạc, Ngọc thừa hiểu người ấy là Mai rồi. Ăn cơm xong chờ lúc Nga ngủ Ngọc vội vàng mặc áo ra ga tìm Mai nhưng tàu đã chạy rồi. Thong thả Ngọc đi trên cầu Sông Cái Ngọc nghĩ vợ nghĩ vãn.

Không ngờ Mai biết được chỗ Ngọc ở mà chính Ngọc cũng tưởng những mối nhớ nhung sẽ theo thời gian mà tiêu tán dần đi chứ biết đâu Mai vẫn một lòng chờ đợi. Ngọc không biết khôn sử ra sao cho vẹn mọi đường.

Hay Ngọc trở lại tìm lời an ủi Mai và khuyên Mai sớm xuất giá để chóng quên hết mọi sự đã xảy ra nhưng chưa chắc Mai đã chịu nghe. Để mình Mai trơ trọi với cảnh quanh hiu lặng lẽ, Ngọc hối hận vô cùng. Rồi những mẩu đời dĩ vãng lại lần lượt rõ ràng phô diễn trong trí Ngọc.

Dựa vào lan can cầu, buồn rầu Ngọc nhìn chiếc thuyền lững lờ trên dòng nước đỏ lòe chờ chảy xuôi.

Người Xưa

Tay sách máy ảnh, Ngọc lững thững đi trên con đường đất đỏ quanh co lượn khúc dưới chân đồi. Thấy hơi mệt, Ngọc tìm vào một vườn chè bỏ bánh trái ra ăn cho đỡ đói. Ngọc đang loay hoay lắp kính chợt có tiếng người bước trên những chiếc lá khô. Ngọc quay lại. Một chú tiểu đầu đội rỏ chè từ ở đằng xa đi lại. Chú tiểu dăm dăm nhìn Ngọc thốt nhiên kêu rú :

- Anh Ngọc !

Chú tiểu đứng không vững ngã vào lòng Ngọc.

Ngọc cuống quýt, vội lấy khăn lau nước mắt tràn trụa trên má chú tiểu.

- Trời ơi, Mai tỉnh giậy đi Mai !

Hai mắt dần dần hé mở, Mai đứng phắt dậy.

- Ông nên về đi, ông lên đây làm gì ?

Vẻ mặt đau đớn, Ngọc nói :

- Anh có ngờ đâu một cuộc đi chơi hôm nay đã đưa anh đến chỗ này.

- Tôi đã tưởng chỗ này tôi có thể yên thân được mà ông còn cố lên làm phiền cho kẻ tu hành này.

Ngọc thiết tha.

- Em Mai ơi.

- Không tôi không phải là Mai đâu.

- Thừa ni cô ! em nên tỉnh ngộ để anh ngỏ một vài lời.

- Sao thừa ni cô rồi lại em !

Thấy Ngọc rầu rĩ ngồi gục đầu nghị ngời, Mai dần dần hối hận vì suýt làm mất một dịp may vì lần này gặp Ngọc Mai quyết nói cho hết những nỗi khổ tâm trong mấy năm chờ đợi.

-Em Mai ơi ! vì cơ sự đâu mà biến ảo ra như thế này.

Mai xua tay.

- Ông còn không biết hay sao mà ông cần phải hỏi.

Ngồi cạnh Mai Ngọc thánh thức cầm tay Mai.

- Mai ơi ! trăm sự là tại anh cả, anh ăn năn nhưng cũng không kịp rồi vậy em sẵn lòng mà tha thứ cho anh.

- Ông Ngọc.

-Dá em cứ gọi là anh như xưa thì hơn.

- Vâng thì anh. Em cũng không dám oán trách anh đâu vì cảnh ngộ bắt buộc anh phải thất ước với em, em lúc nào cũng vui lòng tha thứ cho anh và em xin anh hai điều : Một là từ nay anh quên em đi, hai là anh chớ nên tới lui chùa này.

- Mai ơi ! Mai bảo anh quên sao được.

- Anh cố quên đi, quên cuộc gặp gỡ của đôi ta quên những ngày vui hồi trước, quên em quên hết để anh tự do...

- Em nói nốt.

- Tự do mà sống dựa cảnh gia đình êm đẹp của anh.

- Gia đình, anh không cần gia đình nữa.

- Thế anh nghĩ sao ?

- Anh muốn cùng em đi tìm một nơi xa xăm vắng vẻ hơn chốn này để anh em gây lại hạnh phúc lâu bền của ái tình...

... Tung trời, đôi nhạn rẽ mây bay thẳng về phương nam...

Mai chấp tay

- Mô phật ! tục lụy ! thế nào cũng phải xa miền tục lụy.

Mai lắc đầu.

- Không được đâu anh Ngọc ạ ! em không muốn vì em mà anh gây thêm mối bất hòa trong gia đình của anh.

Tình yêu, hơi ời ! tình yêu nó âm thầm nung nấu em rồi, anh cứ để riêng em yên lặng em chịu đau chịu khổ là đủ rồi. Nếu bây giờ anh ra đi, đã chắc là anh em được thanh thoi với lương tâm hay sao ? Vợ anh con anh sẽ vì anh mà sầu khổ vậy cái tội nặng đó chẳng qua là tại em cả.

Ngọc hăng hái.

Vợ con làm gì, sự nghiệp làm gì, anh cầu giữ lấy lời hứa đã !

- Sao anh lại gàn dở thế.

Bây giờ cuộc đời đã đổi mới rồi thì anh đi con đường của anh, em đi con đường của em mà hai con đường ấy sẽ đưa ta đến hai mục đích khác nhau.

Ngồi sát Ngọc Mai rùng mình.

- Thôi anh về đi kéo tôi !

- Mai ơi ! Muốn cho song xuôi cả vậy anh ừ hết nỗi nhớ nhung của anh em ta, vậy em nên trở lại với anh mặc dầu tuy anh đã lập gia đình rồi nhưng Nga hiền hậu nhu-mì chắc không có điều gì ngăn trở đâu !

- Anh nói mà anh không nghĩ cho kỹ. Em đã là người tu hành thì em trở lại với cảnh cũ sao được !

Anh bây giờ là hoàn toàn của vợ anh rồi mà em không có quyền chia sẻ tình yêu của người khác kia mà.

- Thế thì cái chết với anh chẳng còn xa gì nữa, em Mai ạ !

- Chết ! người hèn nhất mượn cái chết để trốn nợ đời; mà can gì phải chết !

- Hay Mai cho phép anh luôn luôn lên thăm em, thấy mặt em cho khuây nỗi nhớ thương ngấm ngấm, liệu có được không ?

Mai nghĩ ngợi.

- Vâng ! được ! Em hiểu anh rồi ! thôi anh về đi kéo tôi.

Ngọc hớn hờ.

- Thôi Mai ở lại nhé, lần khác sẽ gặp nhau.

Gió chiều hây hây.

Mai lâm thâm tụng niệm, hai mắt lơ đãng nhìn theo Ngọc đang len lỏi trong vườn chè, khoảnh khắc đã biến vào làn sương xa mờ mịt.

Tiếng chuông chùa vắng vắng ngân nga trong bầu không khí yên lặng của buổi chiều thu như tiếng xa xăm của đức Thích-già Mâu-ni gọi hồn các chúng sinh lên cõi nát ban.

Gió chiều hây hây.

Mấy chiếc lá rụng lù đù bay xuống thảm cỏ úa vàng.

Nguyễn mạnh Quang